

„Věřím v těla zmrtvýchvzkříšení.“ Tak při našich bohoslužbách vyznáváme apoštolskými slovy. Vzkříšení patří k základům naší víry. Doslova se hovoří o vzkříšení těla, v řečtině zde přímo zazní „vzkříšení masa.“ Jak si mám představit vzkříšení mrtvých – či dokonce vzkříšení masitého těla? Jakpak se to stane? Jak naši mrtví vstanou z hrobů? S jakými těly? Budou snad mrtvoly znovu oživeny? Mám si snad představit, že na sklonku dnů Bůh z ostatků poskládá něco nového? „Těla zmrtvýchvzkříšení.“ Snad si je nemáme představit jako jakousi plastickou operaci na zesnulém. To by byla dost děsivá představa.

Apoštol Pavel se ve svém 1. dopise Korinťanům v celé 15. kapitole obsáhle zamýšlí nad vzkříšením Ježíšovým i nad vzkříšením mrtvých vůbec. Zmiňuje zde všelijaké otázky. ***Jak vstanou mrtví? V jakém těle přijdou?***

(15)

Hledá názorné obrazy, aby sobě i druhým osvětlil vzkříšení. Hledá srozumitelná přirovnání, aby se naděje na vzkříšení mrtvých neztratila v myšlenkových zkratech a zmatcích. A Pavel píše: ***„To, co zaséváš, nebude oživeno, jestliže neumře. A co zaséváš, není tělo, které vzejde, nýbrž holé zrna, ať už pšenice, nebo nějaké jiné rostliny. Bůh však mu dává tělo, jak sám určil, každému semeni jeho zvláštní tělo.“***

(36-38) Rozumíme
tomuto obrazu?

Vždyť to přece znáte i vy, městští lidé, píše apoštol: semínko mizí v půdě, jako by bylo pohřbeno. A přeci víte zcela jistě: ze zasetého semene vzchází nový život. Nový klíček, nová rostlinka. Podobně je tomu s „těla zmrtvýchvzkříšením“. Také naše tělo bude pohřbeno a zanikne, přeci však Bůh jednou povolá k životu nové tělo. Jako při stvoření na počátku času poví Bůh slovo: „Budiž...“ „Staň se...“ A stane se. Tak tomu bylo i ve velikonočním jitru ohledně Ukřižovaného a ohledně hrobu Josefa s Arimatie. Staň se! – a stalo se. Ježíš nebyl resuscitován jako po nějakém úrazu nebo z nějaké mdloby. Svým učedníkům se Kristus spíše ukazoval v jiné podobě, nežli dříve. V prvním čtení jsme slyšeli o zmatku apoštolů, když spatřili Vzkříšeného – báli se ducha, ale on přišel v těle z masa a kostí. Přišel „v jiné podobě“ – tak tomu bude při vzkříšení a tak se spolu setkáme.

Pavel přirovnává lidské tělo k zrníčku a s ohledem na tělo našich mrtvých, s ohledem na naše vlastní, smrti vstříc krácející tělo apoštol říká: ***Co je zaseto v pomíjivosti, vstává jako nepomíjitelné. Co je zaseto v poníženosti, vstává ve slávě, Co je zaseto v slabosti, vstává v moci. Zasévá se tělo přirozené, vstává tělo duchovní.***

(42nn)

Přirozené tělo tedy zaniká stejně jako naše přirozená přítomnost. Člověk v těle je přirozeně při sobě, je přítomen pro druhé, tělo je nástrojem, přijímačem, kterým vnímáme okolní svět a čas.

Napsal uživatel Jiří Tengler
Úterý, 14 Prosinec 2010 23:45 -

To zaniká, nezaniká však člověk Bohem milovaný a zachráněný. Nezaniká člověk v té své podobě, jakou si Bůh přál a rozvíjel. Nezaniká láska, se kterou na tohoto člověka myslí a obětuje se Ježíš Kristus. Vztah člověka k Bohu přes Krista, to je naše identita, to je naše pravá totožnost. Člověk samotný – to je ten, koho Bůh neničí a nezmaří ve smrti.

Naši otcové a naše matky hovořili v souvislosti s zmrtvýchvstáním jako o nesmrtelnosti duše. Duše, která přetrvává. Zůstává před Bohem, duše je věčným Božím protějškem. A naši katoličtí bratři a sestry se dodnes přidržují tohoto vyjádření. Bohužel však až dodnes se drží také představy ohně, očištného ohně očiště, v němž nebohé nedokonalé duše hříšníků musejí pykat a snášet žár, dokud nejsou zcela vytríbené a čisté od svých vin. Tento pohled s nimi my evangelíci už od reformačních dob dávno nesdílíme, poněvadž věříme, že člověk se správným a spravedlivým před Bohem stává pouhou milostí skrze víru.

Ovšem podle mého názoru, ani ono problematické učení o očištní neznemožňuje řeč o lidské duši před Boží tváří. Co je to duše? Zpravidla se dělá rozdíl mezi tělem, duší a duchem. Duše je životní síla člověka, síla, kterou se snažím realizovat, uskutečnit své záměry. (Před kázáním jsme zpívali *Má duše Boha velebí* – tedy já celý Boha chválím, nenechávám si v rezervě kousek, který by Boha nechválil.) Duše, to jsem já. Moje totožnost, moje identita, moje osobnost. Není ve vesmíru další duše jako ta moje. Duše svou existencí přesahuje smrt. Neboť v Božích očích zůstávám člověkem, ať už jsem živ nebo ať už jsme mrtví. A láska, kterou jsem druhé miloval, nepřestane být z Božího pohledu láskou, když odejdu z tohoto světa. Duše našich mrtvých jsou před Bohem. A také naše duše tam jednou budou. (Ostatně jako kdyby naše duše, naše bytosti před Bohem nebyly už nyní.) A Bůh neustále na naplnění naší duše pracuje až do dne vzkříšení a dne stvoření nového nebe a nové země a nového těla pro mne a pro vás. To znamená, že naše duše, naše totožnost, že já jsem já a ty jsi ty, naše duše trvá, a jednou získá nové tělo, jiné tělo, ano, z úplně nového a jiného materiálu. Ale co se bude dít do té doby? Přesně nevím, ale pevně věřím, že naše duše i duše těch, kteří nás předešli, budou dobře a pečlivě zaopátrány Pánem Bohem a před Pánem Bohem. Nebudeme už osamocené trpět žádnými muky, neboť v Boží péči budeme více živými a víc lidskými. Skrz na skrz v Boží péči. Ale dosud ještě ne zcela vykoupeni.

Sestry a bratři, potud jsem mluvil asi velmi složitě, možná až příliš věroučně, dogmaticky. Proto nyní po Pavlově vzoru použiji jeden obraz a všechno vyřčené se pokusím včlenit do podobenství. Představte si klavíristu, nějakého opravdu velmi nadaného pianistu. Svým nevšedním umem dokáže zahrát Bacha, Mozarta, Chopina, Reichmannova. My posluchači od něj slyšíme vlastně jenom důkladně propracované úderky filcových kladívek do strun piána. Po koncertě ale nikdo neřekne, že kladívečka bušila do strun, nýbrž všichni řeknou, že virtuóz hrál Mozarta a že ho hrál nádherně. Je nám zřejmé, že klavírista neviděl dílo poprvé, nýbrž že má tóny skladby většinou v hlavě, zná každou notu a dovedl by celé dílo přeříkat nebo zapískat z paměti. Koncert v něm žije – i bez klavíru. Aby mohl skladbu zahrát potřebuje dobré křídlo.

Napsal uživatel Jiří Tengler
Úterý, 14 Prosinec 2010 23:45 -

Může hrát pouze podle toho, jak dobře dílo zvládá a jak dobrý je příslušný nástroj. I ten nejlepší umělec vyloudí jen trapný výsledek, pokud mu dáte rozladěný, zašlý nástroj. Například klavír v nějakém lokále, kde je příležitostně polit nějakým nápojem. rozvíňme klavírní obraz dál a propojme jej s biblickým.

Setba ve slabosti a vzkříšení v síle, o nichž hovoří Pavel ve svém podobenství, odpovídá změně, když pianista přejde od onoho sotva použitelného nástroje v hostinci ke křídlu pěknému, dokonalému, ke křídlu světové značky. (Takovou značkou je třeba Steinway.) Po hostinském piánu už nikdo ani nevzdechne. Nikoho ani nenapadne jej opravovat vzhledem k nádhernému novému nástroji značky Steinway. Náš klavírista je ale pořád tentýž a také jeho hraje je stále tatáž. Hra je stejná jako dříve, ale přece je zcela jiná. Úplně nová. Nesrovnatelně lepší. Tak si představuji vzkříšení mrtvých. Nové, jiné tělo jako nový klavír. Rozladěné piáno, mé staré tělo, je zralé na vyřazení. Tatam je naše umírající, mrtvá podoba, která bude na konci našich pozemských dnů pohřbena či spálena. A naše duše je spojnicí mezi starým a novým. Tak jako si klavírista přenáší své nadání od starého nástroje k novému, tak vstupuje naše duše před tvář Boží, zůstává v jeho přítomnosti až do dne úplného vzkříšení. V onom dni Bůh naplní, co slíbil, a stvoří nové nebe, novou zemi a s ní také naše nové, jinaké tělo. Ta naše nová podoba má jistou ukázkou, jakýsi reklamní příklad v jinačí podobě Kristově, o níž hovoří velikonoční svědkové v Novém zákoně. Takto si obrazně představuji nesmrtelnost duše a vzkříšení. Ale zároveň vidím, že i můj obraz naráží na své meze. Neboť to nejsme my, kdo mění starý nástroj za nový. Bude to Bůh, kdo stvoří nový život z mrtvého spánku. Bude to Bůh, jehož slovo bude mocnější nežli moc smrti. Bude to Bůh, kdo lidem daruje nový život. Budeme opět živi, jako byl opět živ i Ukřižovaný Ježíš – živ nově a jinak. Jeho smrtelné tělo a nesmrtelná duše – byly nové a jiné a přeci totožné s umučeným tělem a s poníženou duší. Stejně i my: naše křehká těla, naše vyplašené duše budou nové a jiné, přeci totožné s těmi starými. Pořád to budeme my se svou radostí z Boha, se svou láskou a nadějí. Neboť Pán Bůh pamatoval na ukřižovaného Krista a ujal se jej. A kvůli Kristu si bude pamatovat i na nás, zavolá nás jménem, má nás rád a proto nás nezmaří smrtí. Nás, dílo svých rukou.

Tak je tomu se vzkříšením mrtvých, jež ve své víře vyznáváme. Tak je to. Tomu věřím a říkám: Nenechejte si tuto naději vymluvit! I když pro ni máme jen chudá, předběžná a nedostatečná slova, jakých se používá i v tomto kázání. Také o těchto slovech, o našich představách, obrazech a podobenstvích totiž platí, co píše Pavel: **Co je zaseto v pomíjivosti, vstává jako nepomíjitelé. Co je zaseto v poníženosti, vstává ve slávě, Co je zaseto v slabosti, vstává v moci.**

naše naděje. Amen.

Slabá jsou naše slova, silná je

Lukáš 24,36-45 534; 627; 232; 525 Zjevení 21,1-6

PODOBENSTVÍ O KLAVÍRU (1.Korinským 15,35-44)

Napsal uživatel Jiří Tengler

Úterý, 14 Prosinec 2010 23:45 -

Kázání na poslední neděli po Trojici (21.listopadu 2010) napsal a laskavé svolení k jeho publikování dal bratr prof. Rolf Wischnath z Bielefeldu v Německu.